

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΑΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ. τ. λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μαρίον Οὐσσάρ: Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ, (μετὰ εἰκόνων), μετάφρασις ** Τ. (συνέχεια). — Μαρουήλ Γορζαλές: Ἡ ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ, μετάφρ. Σ. * (συνέχεια). — Λάμπρου Ἐννάλη: ΡΟΖΙΝΑ Ἡ ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ (συνέχεια καὶ τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτά

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Δεχόμεθα ἐτησίαις προπληρωτάς συνδρομὰς ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 177, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἤρξαντο δημοσιευόμενα ὅλως νέα μυθιστορήματα.

ΜΑΡΙΟΥ ΟΥΣΣΑΡ

Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ

[Συνέχεια].

Ἐπανήλθομεν εἰς τὸ φρούριον σιωπηλοί. Ἐκείνη μὲν ἐφαίνετο λίαν καταβεβλημένη, ἐγὼ δὲ ἠθελονόμην ὅτι βαθεῖα συγκίνησις κατετάρασσε τὸ πνεῦμά μου.

Μόλις εἰσῆλθομεν εἰς τὸ φρούριον, ἡ Ἀρτεμις μ' ἐγκατέλειπεν ὡς ἐκ τῆς ἀπροσδοκῆτου ἐπισκέψεως, προύχοντων τινῶν τοῦ χωρίου.

Χωρὶς νὰ δυσχεραστῇ εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιόν μου.

Ἡ Ἀρτεμις δὲν εἶχε πλέον οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν περὶ τοῦ ἔρωτός μου· ἡ ταραχὴ της καὶ οἱ δισταγμοὶ της μοὶ ἐμαρτύρουν τοῦτο προφανῶς. Καὶ ἐν τούτοις δὲν μ' εἶχε καταρσθῇ! Κεθ' ἦν στιγμὴν δὲ ἤμην ἔτοιμος νὰ προδώσω τὸ μυστικόν μου, ὁ ἱκετευτικὸς τόνος τῆς φωνῆς της ἀνεχαίτισε τὴν φωνὴν τῆς καρδίας μου... «Μὴ θελήσης ν' ἀφαιρέσης τὴν ὑπόληψίν μου», μοὶ εἶπεν.

Ἐβουλιζόμην εἰς βαθεῖα καὶ παράφρονας, οὕτως εἰπεῖν, διαλογισμούς· ἡ ἐπιείκεια αὐτῆς διήνοιγεν αἰφνης ἐνώπιόν μου διαυγαστάνην καὶ ἀκτινοβολοῦσαν αἴγλην, ἥτις κατεθάμβου τὸ πνεῦμά μου... Ἀγαθὴ τύχη! ἔλεγον κατ' ἐμαυτόν, ἂν με ἡγάπα καὶ αὕτη! ἂν ἐν τῇ καρδίᾳ της, ὅπως καὶ ἐν τῇ ἰδικῇ μου, περιεκλείοντο αἱ φλόγες τοῦ ἔρωτος, τὸν ὁποῖον τὸ αἰσθημα τοῦ καθήκοντος προσεπάθει νὰ καταπνίξῃ!

Καὶ τότε ἠσθάνομην ἐνέμοι φλόγας πυρός, ἀπειλούσας τὴν παντελῆ ἐξόντωσίν μου· ἀνεμιμνησκόμην τῶν αἰφνιδίων μεταλλαγῶν τοῦ προσώπου της, τοσούτων συχῶν ἀπὸ τῆς νυκτὸς ἐκείνης, καθ' ἣν, κατελιγμένος ὑπὸ τοῦ σφοδροῦ πυρετοῦ, εἶχον ἐξομολογηθῇ ἄκων τὸ μυστικόν τῆς καρδίας μου, καὶ προσέτι τῆς ἐπὶ τοῦ προσώπου της ἀπεικονισθείσης χαρᾶς τὴν

ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ ἰατρὸς εἶχεν ἀπαγορεύσει τὸ διὰ τὴν Ἀγγλίαν μελετώμενον ταξιδιόν μου. Πάντα ταῦτα μὲ κατετάρασσον, καὶ μάλιστα συνδυαζόμενα πρὸς τὸ συμβᾶν τῆς ἡμέρας ἐκείνης, καθ' ἣν, διερχόμενος ἐφιππος τὰ δάση μετ' αὐτῆς, ἠσθάνθην τὸ πρῶτον τὴν καρδίαν μου πάλλουςαν δι' αὐτήν... Καὶ τότε ἀληθῶς μοὶ ἀνέφερε περὶ τοῦ ταξιδίου μου· ἀλλ' ἔκτοτε ὁποῖα μεταβολή!

Βαυκαλιζόμενος ὑπὸ τῆς ἐλπίδος καὶ τῶν ἀναμνήσεων τούτων, δὲν ἐτόλμων οὔτε νὰ πιστεύσω, οὔτε ν' ἀμφιβάλλω· κατεβλιζόμην διὰ τὴν χαρὰν μου καὶ ἐμεθυσκόμην ὑπὸ τῆς λύπης μου· οἱ ὀφθαλμοί μου ἤθελον νὰ ἐμβαθύνωσιν εἰς τὸ μέλλον καὶ, ὡσεὶ διατελὼν ἐν γοητευτικῇ ὀπτασίᾳ, ἐφανταζόμην τὰς ψυχὰς ἀμφοτέρων ἡμῶν συνδεδεμέναι διὰ τῆς μυστηριώδους ἐκείνης ἐνώσεως, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ἐπιφυλάσσει διὰ τὰς ἀποκλήρους μόνων καρδίας. Ἀσπιλοὶ καὶ ἀμόλυντοι ἀμφότεροι, ἀνεδείχθημεν ἄξιοι ἡμῶν αὐτῶν· οὐδέποτε ἐκμυστήρευσίς τις ἐμόλυνε τὰ χεῖλιά μας· μόνῃ ἡ συναίσθησις τοῦ ἔρωτός μας καθίστα ἡμᾶς καρτερικοὺς καὶ γενναίους, καὶ διηρχόμεθα τὸν βίον θαρρῶς καὶ ἀγευστοὶ τῶν ἀνθρωπίνων ταλαιπωριῶν.

Τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας ἐκείνης διήλθον, ἀτενίζων τὴν νέαν ταύτην καὶ πράγελων ἡώ, ἥτις διηνοιγέτο ἐνώπιόν μου ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἡ ὑπαρξίς μου εἶχεν ἕνα σκοπὸν· πλήρης ἐλπίδων καὶ πίστεως θὰ διηρχόμην μετὰ σταθεροῦ βήματος τοὺς σκοπέλους ἐκείνους τοῦ κόμου, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἀνατρέπονται αἱ ἐρώσαι καρδίαι· χάριν μιᾶς γυναικὸς, θὰ ἐτηρουν ἀθίκτους τὰς ὁρμὰς ἐκείνας τῆς ψυχῆς πρὸς τὸ ἰδεῶδες κάλλος, αἵτινες ἀναμνησκουσιν ἡμῖν τῶν καλλωνῶν τοῦ οὐρανοῦ· χάριν αὐτῆς, θὰ ἐπέδιωκον τὴν δόξαν...

Αἰφνης οἱ ὀφθαλμοί μου ἐσταμάτησαν ἐπὶ τινος ἐπιστολῆς, τὴν ὁποίαν εἶχον λάβει τὴν πρωτὰν, παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου μου. Φεῦ! ὁποῖα κατάπτωσις!... Δυστυχῆς ἐγὼ! ἐσκεπτόμην περὶ τοῦ ἔρωτος τῆς Ἀρτέμιδος, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπρόκειτο νὰ διεκδικήσω τὰ δικαιώματά

μου, ὅπως ἀνακτήσω τὴν ἐλευθερίαν μου καὶ ἀποδείξω εἰς τὸν κόσμον ὅτι δὲν εἶμαι παράφρων!

Τὸ ἐσπέρας, ὅτε ἐπανεῖδον τὴν Ἀρτεμιν, ἐπλησίασα πρὸς αὐτὴν τρέμων καὶ ἀμυχανῶν· ἀλλ' εὐτυχῶς ἀπησχόλουν αὐτὴν τὰ καθήκοντά της, ὡς δεσποίνης. Ἀποσυρθεὶς εἰς τινὰ γωνίαν τῆς αἰθούσης, συνήντησα ἐκεῖ ἀρχαίον τινα τοῦ πατρὸς μου φίλον, ὅστις ἡγάπα ἐμμανῶς τὸ κυνήγιον, καὶ ὁ ὁποῖος, διηγούμενός μοι μετ' ἐνθουσιασμοῦ διάφορα περὶ κυνηγίου ἐπεισόδια καὶ τὰ περὶ αὐτοῦ ἀθλά του, μὲ ἀπήλλασσε τοῦ κόπου νὰ ὁμιλῶ. Ἐνῶ δὲ ἤκουον ἀδιαφόρως τὰς ἱστορίας ταύτας, κατεσκόπευον ἀνησύχως τὴν ἀναδοχόν μου, προσπαθὼν ν' ἀνακαλύψω εἰς τὸ βλέμμα της ἢ εἰς τὰς κινήσεις της τὴν ἐνταύγειαν τῆς καταιγίδος, ἥτις κατετάρασσε τὴν καρδίαν μου· ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν της ἦτο γαλήνιον, ἡ μᾶλλον ἀκατανόητον. Οὐχ ἤττον ἐνόμισα ὅτι ἐμάντευσα ὅτι δυσχερεστεῖτο μεγάλως διὰ τοὺς ἀπροσδοκῆτους ἐκείνους ἐπισκέπτας της. Μετ' ὀλίγον οἱ ὀφθαλμοί της συνήντησαν τοὺς ἰδικούς μου καὶ ἠρυθρίασε.

Μετ' οὐ πολὺ ἔφερον τὸ τέτον' ἀφ' οὗ δὲ περιποιήθη ὅλους τοὺς ξένους της, ἤλθε καὶ πρὸς ἐμέ, προσφέρουσά μοι ἐν κύπελλον· κατὰ τύχην εὐρέθημεν μόνοι.

— Ἀνδρέα, εἶσαι δυσχερεστημένος ἐναντίον μου, μοὶ εἶπε διὰ φωνῆς συγκεκριμένης καὶ θλιβερᾶς· διατί εἶσαι ὠργισμένος;

— Τί λέγεις;

— Πίστευσόν μοι ὅτι μετενόησα διὰ τὴν λύπην, τὴν ὁποίαν σοὶ ἐπροξένησα τὸ πρωτ'...

Ἀγγελε τοῦ οὐρανοῦ! ἐφαίνετο ζητοῦσά μοι συγγνώμην. Τὸ στήθος της ἐξωγοῦτο ὑπὸ τῶν σφιδρῶν τῆς καρδίας της παλμῶν, οἱ δὲ ὀφθαλμοί της ἦσαν καθυγροί. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν διέκοψε τὴν συνομιλίαν μας ὁ ὀχληρὸς κυνηγός, περὶ τοῦ ὁποῖου ἀνωτέρω ἐγραψα· οὐδὲν ἤσσαν ἔλαβον τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν ὅπως ρίψω ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος ἐν τρυφερόν καὶ περιπαθὲς βλέμμα, τὸ ὁποῖον τοσούτον σαφῶς ἐδήλου εἰς αὐτὴν τὴν ἀφροσύνην τῆς ψυχῆς μου, ὥστε μ' ἐγκατέλειψε σκεδὸν κειδιῶσα.

ΙΗ'

Τὴν ἐπαύριον, καθ' ἣν ὥραν αὕτη κατήλθεν εἰς τὸν κήπον, ἠννόησε πάραυτα τὸ ἀμετάκλητον τῆς ἀποφάσεώς μου ἐκ τοῦ τρόπου, μὲ τὸν ὅποιον τὴν ἐχαίρετιστα. Εἶχον πλέον ἐννοήσει ὅτι ὤφειλον ν' ἀπομακρυνθῶ ἐκεῖθεν.

— Εἶσαι πολὺ καλός, μοι εἶπεν ἀντιχαίρετῶσά με, καὶ πιστεύω ὅτι θὰ φεισθῇς τῆς λύπης μου, διὰ νὰ μὴ φανῶ σκληρὰ . . . "Ἀλλως τε γνωρίζεις, Ἀνδρέα, ὅτι ἡ ἰδέα μόνῃ τῆς εὐτυχίας σου ἐδύνατο νὰ με ὠθήσῃ εἰς τὸ νὰ σοι γίνω πρόξενος λύπης.

— Ναί, τὸ ἤξεύρω, τῇ ἀπήντησα· σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν φροντίδα σου ταύτην, ἡ ὁποία ἐξισούται μὲ τὴν ἰδικήν μου . . . θέλω νὰ ἦμαι ἀξίος εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου καὶ νὰ ὑπερηφανεύησαι δι' ἐμέ.

— Ἄ! τῶρα σὲ ἀγαπῶ, φίλε μου· ἡ γενναιότης σου μὲ καθιστᾷ διὰ βίου εὐγνώμονα· ἡ φοβερὰ ἐκείνη λῆξις τοῦ χωρισμοῦ ἀρκούντως μὲ κατελύπησε, σοὶ το ὀρκίζομαι . . .

— Ἀγαπητῇ μου ἀνάδοχος, καὶ ἂν σὺ πρώτη δὲν ἤθελες τὴν προφέρειν, θὰ τὴν ἐπρόφερον ἐγὼ μετ' ὀλίγας ἡμέρας . . .

— Καὶ ἐσκέπτεσο ν' ἀναχωρήσης; μὲ ἠρώτησεν ἔκπληκτος.

— Ναί, τὸ εἶχον ἀποφασίσαι, ἀλλὰ μετὰ πολλοὺς λυπηροὺς δισταγμούς, σοὺ το ὀρκίζομαι, ὑπέλαβον ζωηρῶς· καὶ ἐπειδὴ πρὸ ὀλίγου ἀνέφερες περὶ τοῦ μέλλοντός μου, πρέπει κ' ἐγὼ νὰ σοι ἐμπιστευθῶ κατι τι, τὸ ὅποιον πρέπει νὰ μάθης.

— Θεέ μου! μὲ τρομάζεις, Ἀνδρέα!

— "Ὡ! μέννε ἥσυχος, πρόκειται περὶ φιλονεικίας μεταξύ ἐμοῦ καὶ τοῦ κυρίου Μωφέρ.

— Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς κ' ἐγὼ ἀδύμονῶ! . . . Φοβοῦμαι πολὺ τὸν κόμητα καὶ δι' αὐτὸ ἤθελον νὰ σε ἀπομακρύνω ἀπ' ἐδῶ.

— Ἦτο ἀληθῶς αὐτὸς ὁ λόγος;

— Πῶς λοιπὸν ἤθελες νὰ ἔχω τόσον θάρρος νὰ σοι προτείνω τὸν χωρισμόν μου, ἂν δὲν ἐπρόκειτο διὰ νὰ σε σώσω; ἀνέκραξε μετὰ τσαύτης διαχύσεως αἰσθήματος, ὥς τε μὲ συνεκίνησε βχθέως.

— Εἰπέ μου, σὲ παρακαλῶ, ἐξηκολούθησεν ἀπὸ τινος καίρου συμβαίνουσιν εἰς σὲ καὶ εἰς τὸν κόμητα πράγματα, τὰ ὁποῖα ἐγὼ ἀγνοῶ; γνωρίζει πόσον σὲ ἀγαπῶ, καὶ ὅσας τὸν ἐρωτῶ ἡ εἰρωνικὴ σιωπὴ του μὲ τρομάζει . . . Εἰπέ μοι, τί συνέβη μεταξύ σας;

Ἡ ἐξαιρετικὴ αὕτη περὶ ἐμοῦ μέριμνά τῆς μὲ κατέστησεν ἐπιλήσιμονα τῆς δυστυχίας μου καὶ τοῦ ἐρωτός μου καὶ δὲν ἐδίστασα πλέον νὰ τῇ ἀποκαλύψω τὴν ἀπαισίαν σκευωρίαν, τὴν ὁποίαν ἄλλως τε δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ μάθῃ. Ἐμετρίασα ὁμῶς τὴν ἀγανάκτησίν μου, φοβούμενος μὴ ἐρυθρίασῃ διὰ τὸ ὄνομα, ὅπερ ἔφερεν.

"Ὅτε δ' ἐτελείωσα.

— Πολέμησέ τον, πολέμησέ τον! ἀνέκραξε ζωηρῶς, ἡ φιλαργυρία τὸν καθιστᾷ ἱκανὸν νὰ πράξῃ ὅ,τι φαντασθῇς. Μὴ σκεφθῇς τίποτε, ὑπερασπίσου τὴν τιμὴν σου, τὴν ζωὴν σου καὶ τὴν περιουσίαν σου!

Καὶ ἐν τῇ ἀκατασχέτῳ ὁρμῇ τῆς ἀγανάκτησώς της, οἱ ὠραῖοι ὀφθαλμοὶ τῆς ἐξέπεμπον φλόγας. Οὐδέποτε εἶδον αὐτὴν τόσον ὠραίαν.

— Καὶ τί φρονεῖ ὁ Γράγγερ; μὲ ἠρώτησεν.

— Ἐλπίζει.

— Ἐμπιστεύητι εἰς τὴν πείραν αὐτοῦ. Γράψε του νὰ ἔλθῃ τὸ ταχύτερον· θὰ ἐξέλθωμεν μαζὶ εἰς περίπατον· θέλω νὰ τῷ ὁμιλήσω κ' ἐγώ.

Ἐκ συμφώνου λοιπὸν ἀπεφασίσαμεν νὰ μὴ ἐγκαταλείψω ποσὼς τὸ φρούριον πρὸ τῆς ἀποφάσεως τοῦ οἰκογενειακοῦ συμβουλίου. Χάρης εἰς τὴν παρὰ τοῦ Γράγγερ ἐπινοηθεῖσαν πρόφασιν τοῦ ταξειδίου, οὐδεὶς ἐδύνατο νὰ φαντασθῇ ὅτι ἐγὼ ἐκηρύχθην ἐνάντιον τοῦ κηδεμόνος μου, διότι ἡ περὶ χειραφετήσεώς μου καὶ συγκαλέσεως τοῦ συμβουλίου αἰτήσεις ἀπεδιδέτο εἰς τὰ περὶ ταξειδίου σχέδιά μου . . . Οὕτω λοιπὸν τὰ πράγματα ἤλλαξαν αἰφνης ὅσιν· καθησυχάσαντες δέ, ἐλησμονήσαμεν τὰς θλίψεις μας καὶ οὐδέποτε πλέον ἐσκέφθημεν περὶ ἀποχωρισμοῦ.

Αἱ μετὰ τοῦ Γράγγερ συνεντεύξεις τῆς ἀναδόχου μου, ἐν αἷς αὕτη δὲν ἤθελε νὰ παρευρίσκωμαι, ἀλλὰ τῶν ὁποίων τὸ ἀποτέλεσμα μοι ἀνεκοίνου κατόπι, κατέληξαν εἰς τὸ ν' ἀποφασίσωμεν περὶ τῆς διαγωγῆς, τὴν ὁποίαν ἔμελλον ν' ἀκολουθήσω· καθ' ἐκάστην δὲ συνδιδασκεπτόμεθα, συζητοῦντες τὰς φαντασιώδεις ἐνστάσεις, τὰς ὁποίας θὰ ἐπρότεινεν ὁ ἀπληστος κηδεμών μου· ὁμολογῶ δὲ ὅτι πάντοτε ἐθαύμαζον τὴν ὀρθότητα τῶν παρατηρήσεων τῆς Ἀρτέμιδος, ἥτις δι' ἐμὲ τότε ἐπέτρεχε τόπον νομικοῦ συμβούλου.

Πρωίαν τινὰ ἐλάβομεν ἐπιστολὴν τινα τοῦ συμβολαιογράφου μου, διὰ τῆς ὁποίας μᾶς ἐγνωστοποίησε ὅτι μᾶς ἐπερίμενεν εἰς τὴν ἀπόκρυφον μέρος τοῦ δάσους.

Ἀμρότεροι ἐτρέξαμεν ἀμέσως.

— Ἡμέρα συνεδριάσεως ὠρίσθη ἡ Πέμπτη, μᾶς εἶπεν.

— Ἡ Πέμπτη! . . . ἀνέκραξεν ἡ Ἀρτεμῖς, τόσῳ γρήγορα!

— Δὲν πταίομεν ἡμεῖς, κυρία κόμησσα, ἀλλ' ὁ εἰρηνοδίκης, ὁ ὁποῖος θὰ εἶνε καὶ ὁ πρόεδρος τοῦ συμβουλίου . . .

— Καὶ νομίζετε, ὑπέλαβεν ἡ ἀνάδοχος μου, ὅτι θὰ ἀρκέσῃ μία συνεδρίασις;

— Δὲν ἐλπίζω, ἐπανέλαβεν ὁ γέρων συμβολαιογράφος, διότι εἶμαι βέβαιος τῶρα ὅτι θὰ ἐγερθῇ ἐν ζήτημα, τὸ ὅποιον πρέβλεπον, καὶ ὅπερ ἴσως θὰ γίνῃ ἀφ' ὁρμῇ μεγάλης δίκης. Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς σὰς προσεκάλεσα ἐδῶ διὰ νὰ συζητήσωμεν ἐπ' αὐτοῦ . . . Χθὲς μ' ἐπεσκέφθη ὁ κύριος κόμης καὶ μὲ ἠρώτησε περὶ τῆς αἰτίας τῆς συγκαλέσεως τοῦ συμβουλίου.

Ἐξ ὧσων δὲ ἠννόησα, ὁ κόμης γνωρίζει τὰ πάντα· φυσικῶς τῷ λόγῳ δὲν ἐδυνήθην νὰ τῷ ἀποκρύψω τι· δὲν ἔκκεν οὐδεμίαν παρατήρησιν διὰ τὰ σχέδια τοῦ κυρίου βαρῶνου, διότι γνωρίζει ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἐναντίος τοῦ κόμητος· ὡς ἐκ τῆς πείρας μου ὁμῶς, τὴν ὁποίαν ἔχω εἰς τὰ πράγματα τοῦ κόσμου, ἠννόησα ὅτι θὰ ἐναντιωθῇ εἰς τὰς

αἰτήσεις μας . . . Ἐχετε ἀμετάτρεπτον ἀπόφασιν, κύριε βαρῶνε, νὰ ἐπιδιώξετε τὴν ὑπόθεσιν ταύτην;

— Ἀναμφιβόλως! ἀνέκραξα ἀνευσταγμῶν.

— Βεβαίως, εἶπεν ἡ ἀνάδοχος μου. Μία ἀποχὴ θὰ προῦκάλει ἱκανοὺς φόβους, οἱ ὁποῖοι βραδύτερον δυνατὸν νὰ μᾶς βλάψωσιν.

— Ἡ κυρία κόμησσα ἠννόησε κατὰ βάθος τὸν κίνδυνον, ὑπέλαβεν ὁ συμβολαιογράφος· μία τοιαύτη ὑπόθεσις, ἀφοῦ ἀπαξ ἀρχίσῃ, πρέπει νὰ τελειώσῃ, ἔστω καὶ ἂν πρόκειται νὰ καταφύγωμεν εἰς τὰ δικαστήρια . . .

— Πρέπει νὰ σώσωμεν τὸ μέλλον τοῦ Ἀνδρέου! εἶπεν ἡ Ἀρτεμῖς.

Μετὰ μακρὰν δὲ συζήτησιν ἐπὶ τῶν διαφόρων φάσεων τῆς ὑποθέσεως ταύτης, ἀπεχωρίσθημεν. Ἐμείναμεν δὲ σύμφωνοι νὰ προσασισθῶμεν ὅτι τὴν περὶ χειραφετήσεώς μου αἰτήσιν προῦκάλεσεν ἡ ἐπίμονος θέλησίς μου νὰ περιγηθῶ τὰς Ἰνδίας μετὰ τοῦ νεαροῦ ἐξαδέλφου μου Κλαρενσύ, ὅς τις εἶχεν ἐκεῖ τὰ κτήματά του, καὶ ὅτι, ἐπειδὴ ἡ ἀπουσία μου θὰ διήρκει ἴσως πολλὰ ἔτη, ἦτο ἀναγκαῖον νὰ κανονίσω τοὺς μετὰ τοῦ κηδεμόνος μου λογαριασμούς μου.

Εἶχε παρέλθει μία ὥρα, ἀφ' ἧς εἰσηλθὼν εἰς τὸ φρούριον, ὅτε εἶδον τὸν Βασιτιανὸν τρέχοντα πρὸς ἐμέ· Εἶχον ὑποδείξει εἰς τὸν Γράγγερ τὸν ἐξαίρετον τοῦτον νέον ὡς πιστὸν καὶ ἀφωσιωμένον εἰς ἐμὲ καὶ εἰχομεν συμφωνήσει δι' αὐτοῦ καὶ μόνου ν' ἀνταλλάσσωμεν τὰς ἐπιστολάς μας, τὰς ὁποίας φυσικῶς τῷ λόγῳ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐμπιστευθῶμεθα εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀνθρώπων τοῦ φρουρίου. Παρ' αὐτοῦ λοιπὸν ἔλαβον τὰς ἐπομένους γραμμάς, γεγραμμένας μετὰ σπουδῆς διὰ μολυβδοκονδύλου ἐπὶ τινος φύλλου χάρτου, ἐσχισμένου ἔκ τινος σημειωματαρίου.

Ἐμὸς σὰς ἀφῆκα, συνήτησα καθ' ὅδον ἐν παιδίον δεκαπενταετὲς περίπου, τὸ ὅποιον θὰ ἦνε βεβαίως αἰγοβοσκός τοῦ κυρίου Μωφέρ, καὶ τοῦ ὁποίου τὸ ἐξωτερικὸν μοὶ ἐνέβαλεν ὑπόψιν, διότι νομίζω ὅτι μὲ κατεσκόπευε· μὲ ἠκολούθησε μέχρι τῆς ὁδοῦ, τῆς ἀγορῆς εἰς Θολέ, διὰ νὰ μάθῃ βεβαίως τὸ ὄνομά μου εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ὅπου εἶχον ἀφῆσαι τὴν ἀμαξάν μου. Ἐνόμισα καλὸν νὰ σὰς γνωστοποιήσω τοῦτο ἀμέσως διὰ τοῦ Βασιτιανοῦ. Προσέξτε καλῶς, διότι κατασκοπεύουσι τὰ διαδήματά σας. Γ . . .

— Θὰ ἦτο ἐκεῖνος ὁ μάγκας ὁ Λάζαρος, ὁ υἱὸς τοῦ γέρω-Λετουρνέ, τοῦ μάγου! εἶπεν ὁ Βασιτιανός. Θὰ τὸν παρακμονεύσω εἰς τὴν ἐπιστροφὴν . . . Ἐχει μεγάλαν φιλίαν μὲ τὸν Πλακίδαν . . .

Ὁ Βασιτιανὸς δὲν ἠπατήθη. Ἦτο πραγματικῶς ὁ Λάζαρος, ὅστις εἶχε παρακολουθήσει τὸν συμβολαιογράφον μετὰ τὴν ἐκ τοῦ δάσους ἐξοδόν του. Ὁ Βασιτιανὸς μοὶ ὑπεσχέθη νὰ ἐπιβλέπῃ αὐτόν.

— Θὰ ἔχω τὰ μάτια μου τέσσερα, μοι εἶπεν, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ διδῇτε πίστιν καὶ εἰς ὅλους.

ΙΘ'

Τὴν πρωίαν τῆς Πέμπτης, ἥτις ἐμελλε ν' ἀποφασίσῃ περὶ τῆς τύχης μου, διέ-

ταξα νά μοι ἐτοιμάσωσι τὸν ἵππον, ὅπως μεταβῶ εἰς Μονθερμέ πρὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ κηδεμόνου μου, καὶ τοῦτο, ὅπως λάβω καιρὸν ν' ἀκούσω τὰς τελευταίας ὁδηγίας τοῦ Γράγγερ.

— Ὅτε ἀπεχαιρέτησα τὴν Ἀρτεμιν, ἡ συγκίνησίς μου ὑπῆρξε μεγάλη.

— Θάρρος! μοι εἶπεν· ἐδεήθην ὑπὲρ σοῦ εἰς τὸν Θεόν... Ἄς ἔχωμεν ἐλπίδα εἰς Αὐτόν!

— Ἀλλοίμονον! ἀπήντησα, φοβοῦμαι πολὺ περὶ τοῦ ἀποτελέσματος, διότι τότε θ' ἀναγκασθῶ νά σε ἀφήσω.

— Ἀνδρέα, τί λέγεις! Σκέφθητι ὅτι πρόκειται περὶ τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας σου καὶ ὅτι ἡ ἀπώλεια τῶν δικαιοματίων σου θὰ μὲ κατέθλιβε μεγάλως... Ἐσο ἡσυχος καὶ γενναῖος· πρόκειται περὶ τοῦ μέλλοντός σου...

— Ἀλλ' ὅταν θὰ ἦμαι μακρὰν, σὺ τί θὰ κάμῃς;

— Θὰ ζῶ μὲ τὰς ἀναμνήσεις μου, ἀπήντησε μετὰ μελαγχολικῆς ὑπερηφάνειας. Τώρα, φίλε μου, ὕπαγε καὶ ὁ Θεὸς νά σε βοηθήσῃ!

Καί, ἐνῶ ἔτεινα πρὸς αὐτὴν τὴν χεῖρά μου, ἤρπασεν αὐτὴν καί, ἐναγκαλισθεῖσά με περιπαθῶς, ἐναπέθηκε φλογερῶτατον φίλημα ἐπὶ τοῦ μετώπου μου.

Ἀνεχώρησα μετὰ σπουδῆς τετυγλωμένος ὑπὸ τῶν δακρύων μου. Ἐνόμιζον ὅτι διέρρηξα πλεόν τὸν τελευταῖον δεσμόν τοσούτῳ γλυκυτάτου παρελθόντος καὶ ὅτι ἔβαινον πρὸς βεθαίαν καὶ ἀναπόφευκτον συμφορὰν ἡ νίκη μου θὰ μὲ ἀπεχώριζεν αὐτῆς, ἡ δὲ ἡττά μου θὰ μὲ καθίστα διὰ παντός ὑπόδουλον καὶ θὰ μ' ἐξηυτέλιζεν ἐνώπιον αὐτῆς... Ἐβαινον καλπάζων πρὸς τὸ Μονθερμέ. Μετὰ μίαν ὥραν ἤμην εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Γράγγερ, τὸν ὅποιον εὗρον κατηφῆ καὶ περιλυπόν.

Δὲν ἤθελον νά παρασταθῶ εἰς τὸ συμβούλιον, οὐχ ἦττον ὁ γηραιὸς προστάτης μου ἐπέμεινε νά με παρουσιάσῃ εἰς τοὺς φίλους ἢ μᾶλλον εἰς τοὺς ἀπομεμακρυσμένους συγγενεῖς μου, παρὰ τῶν ὁποίων ἐζητήσατο ἡ τύχη μου.

Πάραυτα ἐμάντευσα τὴν ιδέαν του.

— Θέλετε ἐν πρώτοις νά τοῖς ἀποδείξετε ὅτι δὲν εἶμαι παράφρων! τῷ εἶπον μετὰ πικροῦ μειδιάματος.

Ἐπὶ τῆς τῆς μᾶς ἀνήγγειλε τὴν ἔλευσιν μελῶν τινῶν τοῦ συμβουλίου, πᾶραυτα δὲ μετέβημεν εἰς τὴν αἴθουσαν. Εἰς τὴν ἐμφάνισίν μου τοσαύτη σιγὴ ἐπεκράτησεν, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε ν' ἀπολέσω τὸ θάρρος μου. Εὐκόλως δὲ ἠνόησα ὅτι οἱ δικασταὶ μου εἶχον ἤδη προειδοποιηθῆ περὶ τῆς δῆθεν παραφροσύνης μου, ὅτε δὲ μ' εἶδον χαίρειντα ἔνα ἕκαστον ἐξ αὐτῶν φιλοφρόνως, ἡ ἐκπληξίς των ὑπῆρξε μεγάλη. Ἡσθάνομην τὴν ταραχὴν των καὶ κατέβαλον πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως καταστείλω τοὺς φόβους μου· μία λέξις μου, ἓν κινήμα μου, τὸ ὅποιον ἤθελε φανῇ εἰς αὐτοὺς παράδοξον, θὰ μὲ κατέστρεφον διὰ παντός.

Εὐτυχῶς ὁ Γράγγερ μ' ἐξήγαγεν ἐκ τῆς δυσκόλου θέσεώς μου, παρεμβὰς καὶ λαβὼν

τὸν λόγον ἀντ' ἐμοῦ· τότε ἀνέλαβον θάρρος καὶ ὠμίλησα περὶ τῶν σχεδίων μου, δηλαδὴ περὶ τοῦ μελετωμένου ταξιδίου μου μετὰ τοσαύτης εὐγλωττίας καὶ συνέσεως, ὥστε διέλυσα πάραυτα τὰς ἀμφιβολίας, τὰς ὁποίας κατ' ἀρχὰς εἶδον ἐπὶ τοῦ προσώπου τῶν δικαστῶν μου.

Ἐνεκα τῆς ἀφίξεως τοῦ κόμητος Μωφῆρ, ἀκολουθουμένου ὑπὸ τοῦ εἰρηνοδίκου, ὅστις ἦτο μέλος τοῦ συμβουλίου, ἠναγκάσθη ν' ἀποσυρθῶ. Ὁ δὲ κηδεμὼν μου μὲ ὠδήγησε μέχρι τῆς θύρας τῆς αἰθούσης μετ' ἐνδείξεων συμπαθείας, ὡς ἂν ἤμεθα οἱ καλλίτεροι φίλοι τοῦ κόσμου.

Εἰσελθὼν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Γράγγερ, δὲν ἐδυνήθην ν' ἀναμῶν μόνος καὶ ἐξῆλθον. Εἰς ἀπόστασιν δέκα βημάτων ἀπὸ τῆς οἰκίας, συνήντησα τὸν Βαστιανόν.

— Μὲ στέλλει ἡ κυρία κόμισσα, μοι εἶπε. Μὲ διέταξε νά περιφέρωμαι ἐδῶ, διὰ νά σας βοηθήσω, ἂν σας συμβῇ τίποτε.

Ἐυχαρίστησα νοερώς τὴν Ἀρτεμιν ἐκ βάθους καρδίας· εἶχε προῖδει ὁποῖων ἀγωνιῶν πρόξενος ἦτο ἡ ἐπίσημος αὕτη ὥρα τῆς προσδοκίας.

— Σ' εὐχαριστῶ, διότι ἦλθες, τῷ εἶπον· λοιπὸν ἀκολουθεῖ μοι τώρα.

Καί ἐπροχωρήσαμεν ἀσκόπως, ὅπως παρέλθῃ ὁ καιρὸς.

Ὁ Βαστιανὸς προσεπάθει νά με διασκεδάσῃ καὶ ὠμίλει ἀδιακρίτως περὶ παντός ἀντικειμένου, τὸ ὅποιον ὑπέπιπτεν εἰς τὰς αἰσθήσεις μας· ἀλλ' ἐγὼ δὲν τον ἤκουον ποσῶς· ἐσκεπτόμην τὸ ἐπίσημον τῆς ὥρας ἐκείνης καὶ ἐπανελάμβανον κατὰ νοῦν καὶ τὴν ἐλαχίστην λέξιν, τὴν ὁποῖαν ἐπρόφερον πρὸ ὀλίγου ἐνώπιον τῶν κριτῶν μου, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἐζητήσατο ἡ ζωὴ μου... Δὲν εἶχον ἄρᾳ γε ποσῶς παρεκτραπῇ;... Ἐφοβούμην.

— Βαστιανέ, Βαστιανέ, ἀνέκραξα αἰφνης, ὁμίλει μοι περὶ τῆς Ἀρτέμιδος.

Ὁ Βαστιανὸς μὲ παρετήρησεν ἐκπληκτος.

— Μὴ λυπήσθε διόλου, κύριε Ἀνδρέα, μοι εἶπεν· ὅλα θὰ τελειώσουν μὲ τὸ καλὸ. Ἡ κυρία κόμισσα μοῦ τὸ ἔλεγεν, ὅταν μ' ἔστειλε νά ἔλθω ἐδῶ· σὰς ἀγαπᾷ πολὺ, νά ἦσθε βέβαιος, καὶ δὲν θὰ τολμήσῃ κανεὶς νά σοῦ κάμῃ κακόν.

Φυθερὰ ἀνησυχία εἶχε καταλάβει τὸ πνεῦμά μου καὶ ἐνόμιζον ὅτι διέκρινον εἰς τὰ βλέμματα τῶν διαβατῶν σημεῖα οἴκτου καὶ εὐσπλαγχνίας. Εἰς τινὰ γωνίαν τῆς ὁδοῦ ἴστατο νεανίσκος, ἥτις, μόλις μὲ εἶδεν, ἔστρεψε τὸ πρόσωπον πρὸς ἐμὲ καὶ με ἠκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματός ἐπὶ πολὺ... Ὡχρίασα καὶ ἐνόμισα ὅτι θὰ λιποθυμήσω.

— Φκίναται ὅτι τῆς μπήκατε εἰς τὸ μάτι, εἶπε γελῶν ὁ Βαστιανός· εἶνε νοστιμούλα.

Ἀγνοῶ ἐπὶ πόσῃ ὥρᾳ περιεπλανήθημεν καὶ ὁποῖας ὁδοὺς διήλθομεν. Ὅτε δὲ ἐπανηρχόμεθα πρὸς τὴν ὁδόν, εἰς τὴν ὁποῖαν κατῴκει ὁ συμβολαιογράφος μου, εἶδον μακρόθεν ἐξερχόμενον τὸν κύριον Μωφῆρ καὶ εἶτα τὰ λοιπὰ μέλη τοῦ συμβουλίου, ἅτινα ἀνῆλθον εἰς τὰς ἀμάξας των.

Ἡ συνεδρίασις εἶχε διαλυθῇ. Μετ' ὀλίγα λεπτὰ ἔτρεξα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Γράγγερ.

— Ἀ! ἦλθετε λοιπόν; μοι εἶπεν· ἐνόμιζον ὅτι ἀνεχωρήσατε.

Εἰς τὸν τόνον τῆς φωνῆς του ἐμάντευσα τὴν ἀποτυχίαν.

— Λοιπὸν τί ἀπέγινε; κατεδικάσθη; τὸν ἠρώτησα.

— Ὅχι, ὄχι, ὑπέλαβε ζωηρῶς. Τὰ πράγματα ὅμως εἶνε πολὺ σπουδαῖα, κύριε βαρῶνε. Ἡ δίκη σας οὔτε ἐχάθη οὔτε ἐκερδήθη, μόνον ἀνεβλήθη... Ἀλλὰ καθήσατε πλησίον μου διὰ νά με ἀκούσετε εὐκολώτερον.

— Πρέπει ἐν πρώτοις νά σας εἰπῶ, ἐξηκολούθησεν, ὅτι ἐκάμετε τὴν καλλιτέραν ἐντύπωσιν ἐνώπιον τῶν δικαστῶν σας. Πρὸ ἐνός ἔτους δὲν σας εἶδον καὶ ἐταράχθησαν πολὺ, δὲν σας κρύπτω, ἔνεκα τῶν συκοφαντιῶν, τὰς ὁποίας ἤδη γνωρίζετε. Ἀλλ' ἡ παρουσία σας καὶ ἡ στάσις σας διέλυσεν ἀμέσως πάντα φόβον. Ὁμολογουμένως ὠμολήσατε ἡσυχῶς καὶ ἀφελῶς. Οὐχ ἦττον, μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σας, ὁ ἀγὼν ὑπῆρξε ζωηρός. Ὁ κύριος Μωφῆρ ἔπρεπε ἢ ν' ἀποδεχθῇ τὴν αἰτησίαν σας ἢ νά ζητήσῃ νά κηρυχθῇτε ἀπαγορευτέος. Ὅθεν ἐζήτησε, πρὶν ἡ ἀποφασίσωσιν οἱ δικασταί, νά συγκαλεσθῇ ἱατρικὸν συμβούλιον καὶ νά ἐπιθεωρηθῇτε παρ' αὐτοῦ.

Εἰς τὰς ἀπροσδοκήτους ταύτας λέξεις ῥίγος κατέλαβεν ὅλον τὸ σῶμά μου.

— Ἱατρικὸν συμβούλιον! ἀνέκραξα.

— Εἰς τὸ σημεῖον ὁποῦ ἔφθασαν τὰ πράγματα, δὲν πρέπει ν' ἀγνοῆτε, κύριε βαρῶνε, ὅτι καὶ μετὰ ἑξ μηνῶν θὰ εἴχετε τὰ αὐτά...

— Οὕτω λοιπὸν ἐτόλμησε νά με κηρύξῃ παράφρον;

— Ἀλλ' οἱ δικασταὶ δὲν ἔδωκαν πίστιν εἰς τοὺς λόγους του.

— Καὶ πότε λοιπὸν θὰ ὑποβληθῶ εἰς τὴν ἱατρικὴν ταύτην ἐξέτασιν;

— Δὲν ὠρίσθη ἀκόμη ἡ ἡμέρα... Ἀλλὰ μὴ τρυφεύετε· πρέπει νά παρουσιασθῇτε ἀτράχως ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου, ὅπερ θὰ σας ἀποτείνῃ διαφόρους ἐρωτήσεις, καὶ τὸ ὅποιον θὰ ἀποτελεῖται μόνον ὑπὸ δύο ἱατρῶν· ἔχω δὲ ἐλπίδας ὅτι θὰ θριαμβεύσετε ἐκείνην τὴν ἡμέραν.

Ἀπεχαιρέτησα τὸν συμβολαιογράφον καί, κατατεθλιμμένος διὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην τοῦ συμβουλίου, ἐπανεῦρον τὸν Βαστιανόν.

— Ἐστειλα ὀπίσω τὸ ἀλογόν σας, μοι εἶπεν· ἡ κυρία κόμισσα ἔστειλε τὴν ἀμάξαν διὰ νά μας πάρῃ καὶ τοὺς δύο.

Ἐπέστρεψα εἰς Μωφῆρ εἰς ἄκρον καταβεβλημένος. Ἡμῖσιαν λεύγαν πρὶν νά φθάσωμεν εἰς τὸ φρούριον διέκρινε τὴν Ἀρτεμιν, ἥτις μ' ἐπερίμενεν εἰς τὴν ὁδόν. Κατέβην τῆς ἀμάξης καὶ ἔνευσα εἰς τὸν Βαστιανόν νά προχωρήσῃ μόνος του.

— Τί ἀπέγινε λοιπὸν; μὲ ἠρώτησεν ἡ Ἀρτεμιν ὅτε ἐμείναμεν μόνοι.

— Μ' ἐκήρυξε παράφρον! ἀνέκραξα μετὰ θλιβερᾶς ταραχῆς, καὶ ἐντὸς ὀλίγου

θὰ συγκαλεσθῇ ἱατρικὸν συμβούλιον διὰ ν' ἀποφασίσῃ περὶ τῆς τύχης μου.

— Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, πράυνθητι, φίλε μου! ἀνέκραξεν ἡ Ἀρτεμις. Δὲν πρέπει νὰ λυπῇσαι τόσο, ἀφοῦ ἀπὸ σὲ πρόκειται νὰ κερδίσῃς τὴν δίκην σου.

Ἄλλ' ἐγώ, ἀκούων αὐτὴν ὁμιλοῦσαν οὕτως, ἡσυχνόμην ἑμαυτόν. Καὶ πῶς! ἔπρεπε τοσοῦτον νὰ ταπεινωθῶ εἰς τὸν δίκαιον τοῦτον ἀγῶνά μου; Οὐχ ἦττον κατέβαλον πάσαν προσπάθειαν ὅπως μὴ φανῶ ἀνάξιος τῆς Ἀρτέμιδος.

Καὶ τότε διηγῆθην εἰς αὐτὴν ἐν ὀλίγοις τὰ διάφορα ἐπεισόδια τῆς ἡμέρας ἐκείνης· συνεζητήσαμεν ἐπ' αὐτῶν ἐπὶ πολὺ, ἡ δὲ γλυκεῖα φωνὴ τῆς καὶ τὸ θελητικὸν καὶ περικαλλὲς πρόσωπόν τῆς ἀπεδίωξαν πρὸς στιγμὴν τὴν λύπην μου... Τὴν ἡγάπων.

Κ'

Φεῦ! ἐπέπρωτο αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς χαρᾶς μου νὰ διέλθωσιν ἀκτινοβολοῦσαι ἐν τῷ μέσῳ τοσοῦτων καταγίδων, ὧς τε ἡσυχνόμην τὴν καρδίαν μου καταπεπονημένην ὑπὸ τῆς θλίψεως, καίτοι εἶχεν εἰς χωρὴν ἐν ἐμοὶ ἡ ἀνεξάντλητος τῆς Ἀρτέμιδος ἀγάπη. Ἀλλὰ φοβερός τις διαλογισμός, σταθερός καὶ ἀδιάσειστος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐτόλμων νὰ τῇ ὁμολογήσω, εἶχε καταλάβει τὸ πνεῦμά μου. Τί θ' ἀπεφασίζετο ἄρα γε περὶ τοῦ μέλλοντός μου, περὶ τῆς ζωῆς μου; Δὲν ἐδυνάμην ἐπὶ πλέον ν' ἀπατώμαι ἡ ἀπαισία ἐκείνη φήμη ἡγεῖρετο πάντοτε ἐνώπιόν μου, ἀναχαιτίζουσα τὴν πρὸς τὰ πρόσω πορείαν μου. Ἀλλὰ μὴ ἄρα γε ἐπιστεύετο ὑπ' ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ὁ νόμος ἔταξε πρὸς ὑπεράσπισίν μου, ἀφοῦ ἄπαξ ἀπεδέχθησαν τὴν πρότασιν τοῦ κηδεμόνος μου περὶ συγκαλέσεως ἱατρικοῦ συμβουλίου; Ἡ τοιαύτη σκληρὰ ἀπόφασις τῶν δικαστῶν μου, οἵτινες φυσικῶς τῷ λόγῳ ἐφοβοῦντο ν' ἀποφασίσωσι πρὶν ἢ ἀποφανθῇ τὸ ἱατρικὸν συμβούλιον, δὲν ἐβεβχίου τὴν ταπεινώσιν καὶ τὴν κατὰπτωσίν μου, εἰς ἃς μοιραίως μ' ἔρριψεν ἡ ἀπληστος πλεονεξία τοῦ κηδεμόνος μου; Καὶ ἂν εἰς τοιοῦτον φοβερόν ἀγῶνα, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξηρτάτο ἡ τύχη μου, ἐνικώμην; Ἄν αἱ ἀλλεπάλληλοι συγκινήσεις καὶ ὁ φόβος παρέλυον τὸ πνεῦμά μου; Κατὰ πάσαν στιγμὴν τῆς ὥρας ἐνόμιζον ὅτι ἐβλεπον ἐνώπιόν μου τὸ ἀμείλικτον τοῦτο δικαστήριον ἐξετάζον μετὰ προσοχῆς τὸ πρόσωπόν μου, κατασκοπεῦον τὰς ιδέας μου καὶ εἰςδύον εἰς τὸ πνεῦμά μου. Ἦμην λοιπὸν βέβαιος περὶ τοῦ λογικοῦ μου ἐγώ, εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ὁποίου εἶχεν εἰσχωρήσει ἄφρον καὶ σχεδὸν ἀσεβὲς πάθος; Καὶ αὐτὸς ὁ ἔρως μου, ὁ ἅγιος καὶ ἱερός ἔρως μου, μὲ καθίστα ὑποπτον.

Ἡ Ἀρτεμις ἐμάντευε τοὺς ἀγῶνάς μου καὶ μὲ ἠρώτα περιλύπως... Ἀλλὰ πῶς νὰ τῇ ἀποκαλύψω τὴν φοβερὰν πάλην τῆς καρδίας μου;

Ἐπεται συνέχεια.

...Τ.

ΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

Η ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

[Συνέχεια].

Ὁ μαρκήσιος Δὲ Βιλλένας, ἀνήσυχος διὰ τὸ δυσάρεστον ταῦτο ἐπεισόδιον καὶ, ἀναγνωρίσας τὸν βυρσοδέφην, ὅστις ὁμολογουμένως ἐξήσκει ἐπὶ τοῦ λαοῦ μεγίστην ἐπιρροήν, ἔτρεξεν ἀμέσως πρὸς αὐτόν.

— Ἄν ὁ κύρ Περεγίλος, εἶπε τείνων αὐτῷ τὴν χεῖρα φιλικῶς, φαίνεται ἐνίοτε τραχὺς καὶ ἀπότομος, εἶνε οὐχ ἦττον εἰς ἐκ τῶν ἐνθερμότερων ὑποστηρικτῶν μας, καὶ ὡς τοιοῦτον, ἔχω καθῆκον νὰ τον ὑπολήπτωμαι. Ὅσοι ἐξ ὑμῶν, κύριοι, μὲ ἀγαπῶσιν, ἄς μιμηθῶσι τὸ παράδειγμα μου.

Καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα ἐκ δευτέρου πρὸς τὸν βυρσοδέφην, τὴν ὁποίαν οὗτος ἐθλίψε μετὰ σεβασμοῦ.

— Ὅχι, ὄχι! εἶπεν ὁ Περεγίλος, δὲν εἶμαι ἄξιος τόσης τιμῆς, κύριε μαρκήσιε. Σ' εὐχαριστῶ ὅμως πολὺ διὰ τὰ καλὰ σου λόγια. Εἶπες τὴν ἀλήθειαν, εἶμαι κ' ἐγὼ σὰν τὴν βαλκανιδίαν, ποῦ ἀπέξω εἶνε σκληρὴ καὶ μέσα μαλακὴ. Ποῖος ποτὲ μοῦ ἐξήτησε χάριν καὶ δὲν τοῦ τὴν ἔκαμα, ἂν ἐπερνοῦσε ἀπὸ τὸ χεῖρ μου; Πόσαις φοαῖς δὲν ἔβλαα εἰς κίνδυνον τὴν ζωὴν μου γιὰ τοὺς ἄλλους; Δὲν ἐγλύτωσα ἐγὼ τόσους ἀνθρώπους ἀπὸ τῶν δόντια τῶν ταύρων, τοὺς ὁποίους ἐσκότωσα μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς μου; Μ' ἀρέσει νὰ σκοτώνω κάθε ζῶον, τὸ ὁποῖον εἰμπορεῖ νὰ βλάψῃ τὸν ἄνθρωπον. Ὅταν ὅμως βλέπω μερικὰ παιδιὰ νὰ παίζουν μὲ κἀνὲν μικρὸ πουλάκι, τὸ ὁποῖον κατὰ δυστυχίαν ἐπεσεν ἀπὸ τὴν φωλιὰ τῆς μητέρας του, καὶ δὲν εἰμπορεῖ νὰ πεταῇ, ὦ! τότε ἡ καρδιά μου ραγίζει καὶ τὰ δάκρυα πλημμυρίζουν τοὺς ὀφθαλμούς μου· ἡ λύπη καὶ ἡ συγκίνησις μὲ κἀνουν τότε νὰ διώξω τὰ ἀσπλαγχνα καὶ κακὰ ἐκεῖνα παιδιὰ, νὰ σηκώσω τὸ πουλάκι, νὰ τὸ ζεστάνω εἰς τὰ χεῖρά μου καὶ ὑποκάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο, καὶ νὰ το ἀφήσω νὰ φύγῃ ἐλεύθερα, ἂν εἰμπορῇ νὰ πεταῇ, ἢ νὰ τὸ βάλω μέσα εἰς τὴν φωλιὰ τῆς μητέρας του, ἂν ᾖ ἀκόμη πολὺ μικρὸ. Καὶ ὅμως, προσέθηκε διὰ φωνῆς πνιγνῆς, κανένας δὲν εὐρέθηκε νὰ φέρῃ εἰς ἐμὲ τὸ παιδί μου.

Ὑπόκωφος στεναγμός ἤκούσθη, προελθὼν ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ φορέου.

— Κυρία, εἶπεν ὁ βυρσοδέφης προχωρήσας πρὸς τὸ φορεῖον, εἰμπορεῖτε τώρα νὰ ἐξακολουθήσετε τὸν δρόμον σας.

Καί, ταῦτα λέγων, εἶχεν ἀποθέσει τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ χεῖλους τῆς θυρίδος. Αἰφνης ὁ Περεγίλος ἠσθάνθη πίπτοντα ἐπὶ τῆς χειρὸς του δύο δάκρυα θερμὰ καὶ δύο καθυγρα χεῖλην προσκολλώμενα ἐπ' αὐτῆς.

Εἰς τὴν αἰφνιδίαν ταύτην ἐπαφὴν ἡσθάνθη βαθυτάτην συγκίνησιν καὶ ῥίγος διατρέχον ὅλον τὸ σῶμά του. Ἐν ἀκρεῖ ἀνῆγειρε διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς του τὰ παραπετάσματα· ἡ καρδιά του δὲν ἦπα-

τήθη. Τὸ φίλημα ἐκεῖνο ἦτο τῆς θυγατρὸς του!

— Ἥττερ μου, δὲν θά με συγχωρήσῃς λοιπὸν; εἶπεν ἡ Ἀγνὴ πνιγομένη ὑπὸ τῶν λυγμῶν.

Ὁ βυρσοδέφης ὠχρίασεν αἰφνης καὶ σκότος περιεκάλυψε τοὺς ὀφθαλμούς του. Οὐχ ἦττον, ἀναλαβὼν πάραυτα τὰς δυνάμεις του, ἀπήντησε διὰ φωνῆς εὐσταθοῦς ἄμα καὶ αὐστηρᾶς.

— Ἄν τυχὸν σὲ ἀπαντοῦσα εἰς τὸν δρόμον νὰ ψωμοζήτησῃς, μὲ τὸ παιδί σου εἰς τὴν ἀγκυλῇ σου, μὲ κουρελιχομένα φορέματα καὶ μὲ ὀλόγυμνα καὶ ματωμένα ποδάρια, τότε βέβαια θὰ σ' ἐσυγχώρουν καὶ θὰ ἔπαιρνα ἀπὸ τὸ χεῖρ τὴν δυστυχισμένη καὶ ἀμαρτωλὴν μητέρα καὶ θὰ τὴν ἔφερνα εἰς τὸ σπίτι μου... ἀλλὰ νὰ σ' εὐρῶ μὲ τόση πολυτέλεια ὡς νὰ ἦσουν μεγάλη κυρία τῆς αὐλῆς... ὦ! ποτέ, ποτέ!

— Πάτερ μου! εἶσαι λοιπὸν τόσο ἀσπλαγχνός;

— Μήπως καὶ σὺ εὐσπλαγχνίσθηκες ἐμὲ, Ἀγνή; μήπως ἐσκέφθηκες τὴν ἀπελπισίαν μου, ὅταν ἐστὶ ἐδιασκέδαζες;

— ὦ! ἄφες με τοῦλάχιστον νὰ ἐξαγοράσω τὸ παράπτωμά μου διὰ τῆς μετάνοιᾶς καὶ τῆς ταπεινώσεως.

— Ἀλλὰ πῶς θὰ ἐξαγοράσῃς τὰς νύκτας μου, τὰς ὁποίας ἐπερνοῦσα ἀγρυπνος καὶ μοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἐβλεπα τὴν σκιὰ τῆς δυστυχισμένης τῆς μητέρας σου νὰ μοῦ λέγῃ. «Τί ἔκαμες τὴν κόρη μου;»

— Ἐλεος! ἔλεος! πάτερ μου.

— Καὶ σ' ἐφύλαγα τόσῳ, ἐξηκολούθησεν ὁ βυρσοδέφης, καὶ σὲ εἶχα κλεισμένη τόσῳ καλά. Δὲν ἦσαν ἀπὸ κεῖνα τὰ πτωχὰ καὶ ἔρημα εἰς τὸν κόσμον κορίτσια, ποῦ μοιάζουν μὲ τὰ ἄνθη ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ξεφυτρώνουν μόνον 'ς ταῖς ἄκραις τοῦ δρόμου, καὶ τὰ ὁποῖα σκύρτει καὶ κόβει ὁ διαβάτης, τὰ μυρίζει καὶ ἔπειτα ὁ ἴδιος τὰ ποδοπατεῖ! Σῶπα λοιπὸν!... δὲν πρέπει νὰ ζητῇς συγχώρησιν!

Ἡ Ἀγνή ἐταπεινώσε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐπνίγετο εἰς τὰ δάκρυα.

Τὸ πλῆθος ἐθεάτο σιωπηλόν.

Νέοι δὲ τινες μόνον ἐμειδίων.

— ὦ! ὑπῆρξα ἀληθῶς ἔνοχος, εἶπεν ἡ δυστυχὴς νέα. Δὲν ἔπρεπε ν' ἀγαπήσω ἄλλο τι εἰς τὸν κόσμον εἰμὴ τὴν τιμὴν μου, τὴν ἡσυχίαν τοῦ πατρός μου καὶ τὸν Θεόν!

Ὁ Περεγίλος ἐπανελάβε τότε ρίψας ἐπ' αὐτῆς βλέμμα πλῆρες μελαγχολίας.

— Σ' ἐθαύμαζα ποῦ ἐμεγαλυνες καὶ σ' ἐθωροῦσα ὡς δένδρον, τὸ ὁποῖον ἐμελλε νὰ σκεπάζῃ μὲ τὰ κλαδιά του τὰ γηρατειά μου· ἔλεγα κ' ἐγὼ ὅτι ἐσπειρα γιὰ τὰ γηράματά μου, ἀλλ' ἦσαν γραμμένο νὰ μ'πῇ ἄλλος εἰς τὸ χωράφι μου καὶ νὰ θερίσῃ τὰ σπαρτά μου καὶ σ' ἐμὲ ν' ἀφήσῃ μόνον τὴν ἔντροπὴν.

Ἡ Ἀγνή δὲν ὠμίλει πλέον, ἀλλ' ἐπνίγετο ὑπὸ τῶν λυγμῶν.

— Ὑπάρχει ὅμως ἐκεῖ ψηλὰ ἕνας δίκαιος Θεός, προσέθηκεν ὁ βυρσοδέφης μετὰ παραφόρου ἀγανακτήσεως, ὁ ὁποῖος γνω-